„gaûks ſind au wäärt piddas! Kuida ſiis „ſinno matapiddaminne hästi korda läks! „Kuida ſiis ſinno naene ſind armaſtas, kes „nüüd ööd ja päwad ſinno pärraſt nuttab, „ja öhkab! Kule Juhhan, wõtta jälle woi„muſt enneſe ülle, kui jomisſe himmo ſind „kõrtſo kutſub. Sa jälle mehheks; par„randa eñnaſt ja jätta ſedda ſuurt hirmſa „jomiſt mahha, mis ſind hukkatusſe ſisſe „wiib. Weel on ſul aega ümberpõrda. „Minna tahhan tehha, mis minno joudus „on, et ſinnuſt weel aus mees ſaab, ja „ſinno herra aitab ſind. Sa ollid jo mui„do ni hea mees. Püa nüüd ue nouga, „armas Juhhan, jälle ni heaks ſada, kui „ſa ollid, eñne kui ſa ſedda hirmſa wina „jomiſt hakkaſid. Añna mulle kät ſe peäle, „ja tõõta mulle, et ſa truiste ſedda tahhad „piddada, mis ſinno enneſe õñneks tulleb.“ Nenda pallus armolikkul wiſil kirriko õppetaia Juhhanit. Juhhan nuttis kui laps, nunda leikaſid õppetaja ſannad temma läbi ſüddame. Jummal õnnistago teid ja taſſu go teile tuhhat kord-ſedda head, mis teie minnule tete! Teie peästate mind üheſt hirmſaſt elluſt omma õppetuſſe läbbi. Willets innimenne minna ollin; agga nüüd ma tahhan teie ſanna kuulda ja liga jomiſt mahha jätta. Ennam ei woinud temma õõlda. Temma ſilmad ſaid wet täis ja temma läks ſelle kindla nouga ärra „ei „ma nüüd ka ilmas ennam ei tahha wina „jua!“

Kui ta koio tulli, langes ta naeſe kaela ümber, räkis temmale keik mis õppetaja temmale olli üttelnud, ja tootas omma naeſele, ni wistiſt, kui Jummal taewas on, et ta mitte ennam ei tahhaks wina wõtta. Temma naene ja lapſed langeſid põlweli mahha ja tännaſid Jummalat, et issa jälle hea jone peäle olli ſanud, ja et neil nüüd jälle lotus olli, ſeſt õnnetuſeſt lahti ſada, kuhho ſiſſe nemmad issa ſü läbbi ollid ſattunud. Temma hea naene lubbas